

Nagyenyed, 1893. március 6. – Budapest, 1956. július 25.

Építészcsaládban született. 1915-ben mérnöki, 1920-ban műszaki doktori oklevelet és építészmérnöki diplomát szerzett a müncheni műegyetemen. Az első világháborúban az olasz, az orosz és az erdélyi fronton szolgált. 1918-tól 1922-ig az Országos Lakásépítési Miniszteri Bizottság munkatársa volt. 1922-től önálló építész-tervezőként élt. 1925-ben a budapesti elektromos művek üzemi építkezéseinek tervezője volt. 1931-ben a berlini nemzetközi városépítészeti, 1933-ban a milánói nemzetközi iparművészeti kiállítás magyar osztályának rendezője. 1945-től az Építésügyi Kormánybizottság vezetője, 1947 és 1949 között a Nemzeti Parasztpárt megbízásából építésügyi- és közmunkaügyi miniszteri államtitkár volt. 1945–1948 között a Fővárosi Közmunkák Tanácsa és a Magyar Művészeti Tanács tagja volt. 1948. júliustól az MTA levelező tagja, 1949. novemberben tagsága megszűnt. 1949-től a Képzőművészeti Főiskola építészeti tanszékének tanára. A korszerű építészet egyik kidolgozója és városépítés egyik népszerűsítője.